

Otium

анотация

Жанрът на романа „Otium” е героично фентъзи, градско фентъзи във втората му половина. С динамичен сюжет, приказни препратки, пет романтични линии, две епохи и градящи действието диалози, той е насочен към двата пола, към млада и на средна възраст аудитория. В книгата не са използвани нецензурни думи, насилието също не е акцент, макар да присъства в цялото повествование. Основна тема на историята са животът и смъртта. Темата е представена ненаатрапчиво чрез три сюжетни линии.

Основна е историята на Рийн, един мъжете Ерми. Тя разказва за бунта на младото момче срещу правилата на рода му, а в по-късен етап и срещу правилата на целия свят. Рийн е влюбен в светлокосата Лиля, ала тя е убита от собствените му братя. Дватамата влюбени принадлежат на различни съсловия. Рийн и братята му са обрекли живота си в защита на хората. Те единствени от всички смъртни знаят, че хората умират и се раждат отново. Умеят да откриват загиналите си братя и да ги връщат след всяко следващо раждане в къщите на Ерми. Те са мъже без майки и без любими, без свои деца. Единствени те от смъртните знаят, че света е управляван от вечните Онейро.

Онейро са малцина, едва дузина на всеки от континентите. На вид са досущ като хората – мъже и жени без възраст, а волята им има безкрайна сила. Малцина смъртни биха я различили от своята и биха устояли на страха, който вдъхва приближаването им. Онейро обикалят безкрайната земя, носят нещастия и болка по пътя си. Те са онези, които будят душите на смъртните. Умеят да четат умовете им, да изпратят най-точната злина, която да ги накара да страдат, но и да чувстват. Онейро търсят следващия от тях. Това е опасна задача, защото Вечният, който открие следващия Онейро, неминуемо ще се влюби в него. Ако някой Онейро признае любовта си, силата му може да бъде открадната. Ако Онейро признае доверието си, ще загуби вечния си живот.

Рийн Ерми знае тайната на Онейро. Не вини братята си за смъртта на Лиля. Обвинява волята на Вечните и търси разплата.

Рийн Ерми среща една от Онейро и привлича вниманието ѝ. Ейла не стои настрана от смъртните, подобно на другите Вечни. Тя е заинтригувана от любовта, която само хората могат да изпитват, от песните им, от приказките. Въпреки съветите на своя най-чест спътник от Вечните, Исен, Ейла продължава да се прокрадва в селцата и близо до къщите. Ала страхът, който буди присъствието ѝ, разгонва хората всеки път.

Рийн е единственият смъртен, който не изпитва ужас от приближаването ѝ. Момчето няма да стане следващия Онейро – Ейла може с лекота да го види. Тя харесва присъствието му, затова му помага да оцелее, въпреки волята на Исен. За да предотврати общуването между Онейро и смъртен, Исен внушава на хората околоръст да желаят смъртта на момчето. Впечатва лицето и името на Рийн в умовете им. Вече не само братята Ерми са по петите на момчето.

Рийн има един последен приятел, за чието съществуване дори не е подозирал. Че съществуват Архати не знае никой смъртен, даже мъжете Ерми. Макар да е израснал заедно с Рийн, никой от братята му не е усетил момента, в който Агот е станал един от Архатите. Това се случва с всеки от смъртните, щом стигнат до последното си раждане. Архатите са неизменно незабележими и незапомнени, но Агот успява да намери начин да остане в ума на момчето.

Рийн Ерми вярва, че ако притежава силата и безсмъртието на Онейро, ще живее, макар целия свят да желае смъртта му. Вярва, че това е начина да открие своята Лиля. Не иска да се вслуша в предупрежденията на Агот, че тези дарове не могат да бъдат понесени от душата на смъртен.

Исен лесно разплита нишката на миналото на Рийн. Открива тайните домове на Ерми, пръснати далеч един от друг по стария континент. Всички къщи са изпепелени, всички мъже – убити. Исен сам се заема с последния. Схватката между смъртен и Онейро е неравна, но съдбата е на страната на Рийн. Той успява да открадне живота на Вечната Ейла.

Светлината на звездите, стара като света, отдавна ще е предрекла бъдещето: Един ще умре, един ще се промени, един ще бъде същия. Освен хората, Архатите и Онейро, на света ще има две души, които няма да приличат на никоя друга - момче, откраднало безсмъртен живот и смъртно момиче с божествена сила.

Хиляда години Рийн неуспешно ще опитва да се добере до смъртната Ейла, която Исен неизменно ще пази. Векове наред Онейро ще чакат Ейла да стане Архат, за да бъде наказана и силата да ѝ бъде отнета. Онейро ще са намерили начина да унищожат двете различни души. Исен ще тръгне против природата си, за да помогне на Ейла. Сам ще предложи на Рийн силата, която момчето притежава. Двамата с Рийн ще сключат тайно примирие, въпреки предупрежденията на Агот.

Агот ще опитва да защити своя единствен приятел. Отстрани често ще изглежда, сякаш Исен и Агот действат против онези, които се стремят да спасят.

Последната дума ще принадлежи на владетелите на света. Агот ще успее да предпази Рийн Ерми, ала момчето ще знае, че все някога ще трябва да се откаже от откраднатия живот. Исен няма да запази нито Ейла, нито вечния си живот. Онейро ще накажат и двамата.

Звездите ще са предсказали съдбата на Ейла, Рийн и Исен:

Един ще умре, един ще се промени, един ще бъде същия. Онези три неизбежни неща ще се случат на всеки от тях. Това означава да бъдеш жив - да си смъртен, да се променяш, да бъдеш себе си.

Макар краят на историята да не изглежда щастлив, той е пълен с надежда. Нищо обичано не изчезва напълно от свят, в който, щом става дума за любов, дори боговете предпочитат да бъдат хора.

“Otium”, от латински, буквално означава оттегляне от светския живот. Това е история за любовта, която съществува въпреки времето, обстоятелствата и дори същността ни.